

Sygn. akt II KK 324/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2020 r.,

sprawy **P. C.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.

z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążyć
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt VI K (...) Sąd Rejonowy w W.VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.

1. uznał oskarżonego P. C. za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2019 r. w P., prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód marki V. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu

mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w W. VI Zamiejskowy Wydział Karny w P. z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI K [...] oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 września 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. czynu z art. 178a § 4 k.k. i za to podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 stycznia 2019 r.;
4. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. na podstawie art. 43b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w K. przez okres 30 dni;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty sądowej oraz 100 złotych tytułem poniesionych wydatków.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości apelacją obrońcy oskarżonego. Skarżący zarzucił:

„a) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie na skutek nienależytego zbadania terminów zatarcia skazań oskarżonego, a w efekcie pominięcie, że w dacie wyrokowania oskarżony mógł nie być osobą prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, gdyż skazania za czynu z art. 178a § 1/4 uległy zatarciu; w związku z powyższym również zarzucanego czynu oskarżony nie dopuścił się w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych; w konsekwencji brak było podstaw do skazania oskarżonego z tego przepisu,

b) naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w aspekcie zatarcia skazania w sposób uniemożliwiający poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli instancyjnej, albowiem treść uzasadnienia wskazuje wyłącznie, iż nie nastąpiło zatarcie skazania z uwagi na popełnienie innych przestępstw, podczas gdy sam fakt popełnienia innych przestępstw nie stanowi przesłanki uniemożliwiającej zatarcie skazania, co czyni uzasadnienie wyroku lakonicznym w stopniu powodującym niemożność poddania orzeczenia kontroli instancyjnej”;

a nadto z ostrożności procesowej:

c) rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz orzeczenie środka karnego w postaci terminowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przy uwzględnieniu, że czyn oskarżonego wypełniał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Wyrok ten zaskarżony został w całości kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono „rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę (...) art. 178a § 4 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie na skutek błędnego ustalenia terminów zatarcia skazań oskarżonego w efekcie pominięcia, że w dacie wyrokowania oskarżony mógł nie być osobą prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, gdyż skazania za czyny z art. 178a § 1/4 k.k. uległy zatarciu przez co również czynu przypisanego skazanemu nie dopuścił się w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich

pojazdów mechanicznych, a tym samym brak było podstaw do przyjęcia zachowania oskarżonego i zakwalifikowania z art. 178a § 4 k.k.” Powołując się na opisany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Sieradzu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Warunkiem skuteczności kasacji jest wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazę prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wywiedziony przez obrońcę skazanego nie spełnia powyższych wymagań z dwóch zasadniczych powodów.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy nie mógł dopuścić się obrazę prawa materialnego, ponieważ nie stosował przepisu art. 178a § 4 k.k., bowiem ograniczył się do utrzymania w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji. Wprawdzie w apelacji zarzucono obrazę art. 178a § 4 k.k., jednak w kasacji nie podniesiono zarzutu nienależytego rozpoznania zwyczajnego środka odwoławczego. Godzi się przy tym przypomnieć, że zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (w sprawie nie wystąpił żaden z wymienionych w tym przepisie wypadków nakazujących rozpoznanie kasacji w szerszym zakresie), co koresponduje z obowiązującym przymusem radcowsko – adwokackim, gwarantującym sporządzenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez podmiot kwalifikowany.

Po drugie, w sprawie nie doszło do obrazę przepisu art. 178a § 4 k.k., ponieważ skazania wymienione w opisie czynu przypisanemu skazanemu nie uległy zatarciu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. VI Zamiejscowy Wydział Karny w P. z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt VI K (..) , P. C. został skazany na podstawie art.

178a § 1 k.k. na 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10. Orzeczono nadto wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na rok, podanie wyroku do publicznej wiadomości i na podstawie art. 49 § 2 k.k. świadczenie pieniężne w wysokości 100 złotych. Z kolei wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K (...) wymierzono skazanemu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata, sto stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 złotych, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 4 lata i na podstawie art. 42 § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 50 złotych. Zgodnie z art. 107 § 6 k.k., jeżeli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem (podobna regulacja na zastosowania w wypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – zob. art. 76 § 2 k.k.). Świadczenie pieniężne jest środkiem karnym, co jasno wynika z art. 39 pkt 7 k.k. Opisane wyżej świadczenia pieniężne zostały wykonane przez skazanego w dniu 30 września 2019 r., co wynika z dokumentów znajdujących się na k – 142 i 143 akt sprawy. Nie oznacza to jednak, że mimo uiszczenia przez skazanego wymierzonych grzywien, wykonania zakazów i upływu okresu próby w sprawie II K [...], doszło do zatarcia skazań. Przepis art. 108 k.k. stanowi, że jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również, jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Z pkt 3 informacji o skazanym z Krajowego Rejestru Karnego (k – 29) wynika, że wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt II K [...]/12, wymierzono mu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Jednak postanowieniem z dnia 18 listopada 2013 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. Skazany karę tę odbywał i postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 września 2015 r. został warunkowo przedterminowo zwolniony, z wyznaczeniem okresu próby do dnia 4 września 2017 r. Szczególna regulacja zawarta w art. 76 § 1 k.k. odnosi się do skazań na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W wypadku skazanego

doszło jednak do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, co powoduje, że zatarcie skazania następuje po upływie okresu przewidzianego w art. 107 § 1 k.k., a więc po upływie 10 lat od wykonania kary. W tym stanie rzeczy, ze względu na przepis art. 108 k.k., w chwili wyrokowania przez Sądy obu instancji, skazania w sprawach VI K (...) i II K (...) nie uległy zatarciu.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.